

NOTA VAN TOELICHTING

Algemeen

§1. Inleiding en achtergrond

Voor Bonaire, Sint Eustatius en Saba (de BES-eilanden) geldt, evenals voor Curaçao en Sint Maarten, thans geen depositogarantiestelsel. Ook in het land de Nederlandse Antillen bestond geen depositogarantiestelsel. Wel had de Bank van de Nederlandse Antillen op grond van de Landsverordening toezicht bank- en kredietwezen 1994 een wettelijk mandaat om in overleg met de financiële sector een depositogarantiestelsel in de Nederlandse Antillen tot stand te brengen, doch hiervan was ten tijde van de opheffing van het land de Nederlandse Antillen nog geen gebruik gemaakt.

Om depositohouders te beschermen en de stabiliteit van het financiële stelsel te vergroten acht de regering het van belang dat er ook voor de BES-eilanden een depositogarantiestelsel zal gaan gelden. Om die reden is in de Wet financiële markten BES (hierna: Wfm BES) voorzien in de oprichting van een depositogarantiestelsel voor de BES-eilanden. In dit besluit wordt uitwerking gegeven aan het depositogarantiestelsel en worden onder meer regels gegeven voor de inwerkingstelling, de omvang van de depositogarantie en de financiering van het depositogarantiestelsel.

§2. BES-depositogarantiestelsel

De thans voorgestelde regeling voorziet enkel in een depositogarantiestelsel voor de BES-eilanden. Daarbij komen slechts vorderingen van ingezetenen van de BES-eiland in aanmerking voor vergoeding uit het depositogarantiestelsel. In de Wfm BES was voorzien in een mogelijkheid om een depositogarantiestelsel voor de BES-eilanden onderdeel te laten uitmaken van een regionaal depositogarantiestelsel (Nederlands-Caribisch depositogarantiestelsel) waaraan ook andere landen van het Koninkrijk zouden kunnen deelnemen. Vanwege de grote verwevenheid van de financiële markten op de BES-eilanden met die van Curaçao en Sint Maarten werd deelname van de in de openbare lichamen gevestigde banken aan een regionaal depositogarantiestelsel destijds de beste oplossing geacht.

In de afgelopen jaren is door het Ministerie van Financiën, de Nederlandsche Bank (DNB), de Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten (CBCS) in samenspraak met de bankiersverenigingen van Curaçao, Sint Maarten en Bonaire gewerkt aan de totstandkoming van een depositogarantiestelsel, dat zowel voor de openbare lichamen als voor Curaçao en Sint Maarten zou moeten gelden. De uitwerking van een dergelijke – de landsgrenzen overschrijdende – regeling blijkt echter (nog) complexer dan reeds bij het opstellen van de Wfm BES werd voorzien. De uitwerking hangt bovendien nauw samen met het prudentieel toezicht op aan het depositogarantiestelsel deelnemende kredietinstellingen, waarbij ingevolge de vigerende wettelijke regelingen in zekere zin uitgegaan wordt van zogenoemd *home country control*. Een gemeenschappelijk depositogarantiestelsel lijkt op afzienbare termijn niet te realiseren. Niettegenstaande het feit dat de voordelen van een regionaal depositogarantiestelsel zoals verwoord in de memorie van toelichting bij de Wfm Bes nog steeds gelden, is het niet wenselijk de invoering van een vangnet in de vorm van een depositogarantiestelsel nog langer uit te stellen. Een depositogarantiestelsel heeft immers, naast de functie van bescherming van depositohouders, ook een belangrijke preventieve functie: het voorkomt een run op een bank. Indien deposito's tot een bepaalde omvang zijn beschermd door dekking van een depositogarantiestelsel wordt aan depositohouders een belangrijke prikkel ontnomen om in geval van enig wantrouwen in de soliditeit van de bank – terecht of onterecht – al te snel hun deposito's van de bank te halen. Om die preventieve functie – en indien nodig ook de functie van bescherming van depositohouders – ook voor de instellingen actief in de BES te kunnen laten gelden wordt er thans voor gekozen nu een depositogarantiestelsel voor de BES in te richten.

§3. Kernpunten van het depositogarantiestelsel

De regeling inzake het depositogarantiestelsel is in sterke mate gebaseerd op de in het Europees deel van Nederland geldende regelgeving. Op onderdelen is deze aangepast (lees: vereenvoudigd) teneinde recht te doen aan de bijzondere positie van de BES-eilanden.

Het depositogarantiestelsel garandeert deposito's aangehouden bij kredietinstellingen waaraan door DNB een vergunning is verleend om activiteiten uit te oefenen op de BES-eilanden. De regelgeving met betrekking tot het depositogarantiestelsel is daarmee van toepassing op banken met zetel in de BES (al dan niet een dochteronderneming van een bankengroep met zetel elders) of kredietinstellingen die hun activiteiten uitoefenen vanuit een in de BES-eilanden gelegen bijkantoor en elders hun zetel hebben. Thans geldt dat in de BES-eilanden slechts één kredietinstelling actief is met een zetel in de BES en de overige actief zijn vanuit een bijkantoor.

De dekking van het depositogarantiestelsel strekt zich niet uit tot deposito's aangehouden bij zogenoemde kredietverenigingen. Een *kredietvereniging* is een kredietinstelling in de vorm van een coöperatie die haar leden bepaalde spaar- en kredietfaciliteiten biedt. Een kredietvereniging is door en voor haar leden in het leven geroepen en werkzaam op kleine schaal en op niet-commerciële basis. Om die reden zijn op deze kredietverenigingen beperktere prudentiële regels van toepassing. Zo geldt een lagere eigenvermogens- en solvabiliteits-eis. Omdat beperktere prudentiële regels gelden ligt het niet in de rede om de spaarfaciliteiten bij kredietverenigingen op dezelfde basis als bij reguliere kredietinstellingen te garanderen. Daarmee zou immers een prikkel kunnen ontstaan om spaartegoeden onder te brengen bij een kredietvereniging die aan lagere eisen is gebonden.

Onder het depositogarantiestelsel zijn deposito's gegarandeerd tot een bedrag van USD 6.000 per depositohouder per kredietinstelling. Dit bedrag komt, met afronding naar boven, overeen met het bedrag waarvan oorspronkelijk is uitgegaan bij de besprekingen over de invoering van een gezamenlijk Nederlands-Caribisch depositogarantiestelsel, te weten: USD 5.586,59 (ANG 10.000). Dit bedrag sluit voorts aan bij elders in de regio gegarandeerde bedragen. Een dergelijke afstemming van de dekking op garanties elders in de regio is wenselijk om te voorkomen dat een depositogarantie als zodanig kapitaalstromen tot gevolg heeft. Het bedrag dekt circa 80% van de thans op de BES-eilanden uitstaande deposito's.

Voor vergoeding uit het depositogarantiestelsel komen in aanmerking zij die ingezetene zijn van de BES-eilanden. In de nota naar aanleiding van het verslag bij de Wfm BES is opgemerkt dat vanuit een lokaal BES-DGS een marktverstoring effect zou kunnen uitgaan, omdat daar voor ingezetenen van Curaçao en, iets mindere mate, Sint Maarten en landen buiten de voormalige Nederlandse Antillen een prikkel kunnen uitgaan om hun deposito's op de BES-eilanden aan te houden. Om dit effect tegen te gaan is er thans voor gekozen slechts deposito's te garanderen van depositohouders die ingezetene zijn van de BES-eilanden op het moment dat het depositogarantiestelsel in werking wordt gesteld. Beperking van de kring van gerechtigden tot ingezetenen van de BES-eilanden ligt temeer in de rede nu de financiering van het depositogarantiestelsel in ieder geval als voorschot ten laste komt van 's Rijks schatkist en niet, zoals oorspronkelijk voorzien, onmiddellijk voor rekening komt van de overige banken.

§4. De toepassing van het depositogarantiestelsel

DNB dient te besluiten over inwerkingstelling van het depositogarantiestelsel. DNB dient een dergelijk besluit te nemen nadat DNB van oordeel is dat, kort gezegd, een bank in het licht van de financiële positie niet in staat is een opeisbaar deposito terug te betalen wanneer dat wordt opgeëist en daartoe ook op afzienbare termijn niet in staat lijkt te zijn. DNB heeft uiterlijk 21 dagen om een dergelijk besluit te nemen vanaf het eerste moment dat DNB heeft geconstateerd dat de bank in gebreke blijft. Voorts dient DNB onverwijld te besluiten tot inwerkingstelling van het depositogarantiestelsel nadat een rechter in de openbare lichamen een beslissing heeft genomen

die ertoe leidt dat depositohouders geen toegang meer hebben tot hun deposito's.

Nadat DNB het depositogarantiestelsel in werking heeft gesteld wordt daarvan mededeling gedaan in de Staatscourant en in lokale kranten. Dit om depositohouders van de betrokken bank ertoe op te roepen een aanvraag in te dienen tot vergoeding van hun deposito onder het depositogarantiestelsel. Depositohouders hebben daarvoor uiterlijk een jaar de tijd. Na een jaar wordt een dergelijke aanvraag in beginsel niet meer in behandeling genomen tenzij de depositohouder kan aantonen dat de te late indiening niet aan hem kan worden verweten.

Nadat een aanvraag is ingediend zal DNB moeten vaststellen i) of de deposant inderdaad beschikte over een deposito dat onder het bereik van het depositogarantiestelsel valt ii) wat de omvang van dat deposito is. DNB gebruikt hiertoe in de eerste plaats de administratie van de falende bank. Indien op basis van die informatie DNB niet in staat is om het voorgaande vast te stellen is het aan de deposant om genoegzaam te bewijzen dat hij een vordering uit deposito op de falende bank had en wat de omvang ervan was.

Als is vastgesteld dat een deposito gegarandeerd is door het depositogarantiestelsel valt dient DNB uiterlijk 3 maanden na de dagtekening van de aanvraag de vergoeding beschikbaar te stellen. Denkbaar is dat die termijn voor een depositohouder te lang is, bijvoorbeeld omdat de tegoeden bij de falende bank de enige vrij beschikbare financiële middelen voor die depositohouder waren. In die situatie leidt toepassing van de eerder genoemde procedure-eisen en de daarbij behorende termijnen tot een ongewenste uitkomst (een onbillijkheid van overwegende aard). In die situatie kan DNB al bij indiening van de aanvraag overgaan tot het geven van een voorschot van ten hoogste USD 500. Enige voorwaarde is dat de depositohouder genoegzaam dient aan te tonen over een vordering van ten minste het gevraagde bedrag te beschikken. Dit dient ten minste worden aangetoond middels overlegging van het laatste bankafschrift.

§5. Rechtsbescherming

Het besluit waarbij DNB het bestaan en de hoogte van een onder het DGS ingediende vordering vaststelt (artikel 10A:6) is een beschikking in de zin van de Wet administratieve rechtspraak BES (WarBES). Tegen die beschikking staat op grond van artikel 7 WarBES beroep open op het Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba. Een belanghebbende kan er ook voor kiezen om, alvorens beroep in te stellen, DNB eerst om een heroverweging van het vaststellingsbesluit te vragen. In dat geval kan hij op grond van artikel 55 WarBES bij DNB een bezwaarschrift indienen. Tegen de in heroverweging genomen beschikking kan vervolgens alsnog beroep worden ingesteld bij het Gerecht in eerste aanleg. In beide gevallen staat tegen de uitspraak van het Gerecht hoger beroep open op het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba.

§6. Financiering

In de Wfm BES is bepaald dat de aan het depositogarantiestelsel deelnemende kredietinstellingen de kosten van het depositogarantiestelsel dragen.

Gelet op het zeer beperkte aantal kredietinstellingen dat op de BES-eilanden actief is, zal een onmiddellijk beroep op de andere instellingen voor de financiering van het depositogarantiestelsel naar waarschijnlijkheid leiden tot verspreiding van de financiële problemen van de falende instelling via het kanaal van het depositogarantiestelsel. Voorts geldt dat de verdeling van de markt op de BES-eilanden zodanig is dat één partij een dusdanig groot aandeel heeft dat zij bij het falen van een andere (kleinere) partij steeds onmiddellijk het leeuwendeel van de rekening zal moeten betalen ofwel dat bij haar falen de overige banken disproportioneel worden getroffen. Beide gevolgen zijn onwenselijk.

Tegelijkertijd is een volledige financiering vanuit 's Rijks schatkist ook niet wenselijk. Internationale standaarden adviseren een door de sector te financieren DGS. Dit om een prikkel in te bouwen om geen overmatige risico's te nemen met deposito's. Thans wordt gekozen voor een model waarbij de sector ex post het DGS financiert maar 's Rijks schatkist, om de bovengenoemde redenen, de uitkering zo nodig voorfinanciert. De onmiddellijke uitkering uit het DGS komt dan ten laste van de schatkist om vervolgens in, door DNB vast te stellen termijnen, door de sector te worden terugbetaald. Artikel 4:17, tweede lid, en artikel 8:26 Wfm BES bieden hiervoor een grondslag. Gedacht wordt aan een jaarlijkse heffing van ten hoogste 0,1% per kredietinstelling van de door het DGS gegarandeerde deposito's. De voorgestelde bepaling laat ruimte om het gehele bedrag ineens door de sector te laten financieren – immers een voorschot is op grond van het voorgestelde artikel 10A:9 slechts aan de orde indien de kredietinstelling naar het oordeel van DNB om prudentiële redenen niet in staat is de bijdrage aan het DGS onmiddellijk volledig te voldoen – het ligt in de rede te veronderstellen dat dit vrijwel nimmer het geval zal zijn. De bepaling is zo geformuleerd om in geval van zeer gewijzigde marktomstandigheden (lees: de toetreding van een of meerdere grote partijen) de voorfinanciering van de Staat achterwege te kunnen laten.

Overwogen is nog om het BES-DGS onderdeel te laten uitmaken van het depositogarantiestelsel in het Europees deel van Nederland. Dit zou echter niet in overeenstemming zijn met het uitgangspunt dat voor de BES-eilanden een eigenstandige regeling voor de financiële markten geldt, temeer nu het Europees-Nederlandse depositogarantiestelsel in overwegende mate wordt beheerst door een Europese geharmoniseerde regeling en daarbij voor de kredietinstellingen een volledig ander wettelijk prudentieel kader geldt. Voorts zou dit tot gevolg hebben dat hebben dat de rekening voor faillerende kredietinstellingen op de BES vooral bij de Europees-Nederlandse banken terecht zou komen. Dit is onwenselijk

In de Wfm BES is bepaald dat DNB in de rechten treedt die een depositohouder heeft ter zake van de vordering op de falende bank voor zover DNB ingevolge het depositogarantiestelsel een uitkering aan die depositohouder doet. Thans wordt bepaald dat wanneer de bank of de boedel een uitkering doet aan DNB omdat DNB in de rechten is getreden DNB gehouden is die uitkering 'door te storten' aan de Staat.

§7. Regeldruk

Wet- en regelgeving brengt kosten met zich mee doordat bepaalde instellingen (en/of burgers) deze regels moeten naleven. In deze paragraaf zal worden ingegaan op de administratieve lasten en inhoudelijke nalevingskosten die voortvloeien uit dit besluit.

Eerst wordt een overzicht gegeven van de verschillende begrippen die een rol spelen bij de bepaling van administratieve lasten en inhoudelijke nalevingskosten. Vervolgens wordt de doelgroep vastgesteld en de verplichtingen waaraan deze dient te voldoen. Tot slot volgt een berekening van de verschillende lasten en kosten die uit deze verplichtingen voortvloeien.

Belangrijk om vooraf op te merken is dat enkel de verandering in kaart wordt gebracht van de administratieve lasten en inhoudelijke nalevingskosten die dit besluit met zich mee brengt ten opzichte van de al bestaande wet- en regelgeving.

De kosten die wet- en regelgeving met zich meebrengt kunnen worden onderscheiden in enerzijds administratieve lasten en anderzijds inhoudelijke nalevingskosten. Administratieve lasten zijn de kosten die bedrijven maken om te voldoen aan informatieverplichtingen voortvloeiend uit de wet- en regelgeving van de overheid. Het gaat om informatieverplichtingen richting de overheid en zelfstandige bestuursorganen zoals DNB. Inhoudelijke nalevingskosten zijn de kosten die bedrijven maken om te voldoen aan de inhoudelijke verplichtingen die wet- en regelgeving stelt. Inhoudelijke verplichtingen zijn verplichtingen om bepaalde handelingen of gedragingen te doen of juist na te laten. Informatieverplichtingen aan derden, anders dan (zelfstandige) bestuursorganen of rechtspersonen met een wettelijke taak, vallen onder het begrip inhoudelijke nalevingskosten.

Bij de toedeling van de administratieve lasten en inhoudelijke nalevingskosten dient ook rekening gehouden te worden met de categorie bedrijfseigen kosten. Deze categorie betreft de kosten die voortvloeien uit de wet- en regelgeving, maar die ook deel uitmaken van de kosten van de normale bedrijfsvoering. Omdat deze kosten ook gemaakt dienen te worden als wet- en regelgeving hiertoe niet verplichtte, worden deze kosten buiten beschouwing gelaten in de berekening van de lasten. Tenslotte is het ook belangrijk om een onderscheid te maken tussen enerzijds incidentele (eenmalige) kosten en anderzijds structurele (terugkerende) kosten. Kosten die terugkeren (bijvoorbeeld ieder kwartaal, ieder jaar, iedere vier jaar etc.) zijn structurele kosten.

Het ontwerpbesluit bevat slechts enkele tot de in BES actieve ondernemingen gerichte bepalingen. Het betreft in de eerste plaats artikel 10A:10 dat bepaalt dat een aan het depositogarantiestelsel deelnemende kredietinstelling er zorg voor draagt dat voor de uitvoering van het depositogarantiestelsel noodzakelijke gegevens voortdurend worden bijgehouden en vastgelegd en deze gegevens op verzoek van de Nederlandsche Bank binnen een door de Nederlandsche Bank te bepalen termijn en op een op de Nederlandsche Bank te bepalen wijze verstrekt. Het eerste deel bepaalt in wezen dat de onderneming op gestructureerde wijze dient bij te houden wie bij haar een rekening heeft en wat het saldo op die rekening is. Nu aangenomen mag worden dat banken een dergelijke administratie reeds bijhouden, geldt hiervoor dat sprake is van bovengenoemde bedrijfseigen kosten. Het verstrekken van die informatie vormt wel een administratieve last. Ervan uitgaande dat DNB per onderneming één maal per jaar een uitvraag doet bij alle 9 kredietinstellingen actief in de BES (1 dochteronderneming en 8 bijkantoren) en met een ruime schatting van de kosten per uitvraag, betreft deze structurele administratieve last circa €100.000.

De andere tot de ondernemingen gerichte bepaling betreft de bijdrageplicht ex post aan de financiering van een vergoeding uit hoofde van het DGS. Nu deze afhankelijk is van een aantal onzekere variabelen (een mogelijk toekomstig faillissement van een bank, de omvang van de depositobasis van die bank, en de draagkracht bij de bijdragende instelling) valt deze niet met enige mate van zekerheid te schatten.

Artikelsgewijs

Artikel 10A:1

In dit artikel wordt de reikwijdte van het depositogarantiestelsel bepaald. Artikel 10A:1 definieert deposito's. Het betreft, kort gezegd, tegoeden op betaal- en spaarrekeningen, met inbegrip van termijndeposito's, die de bank op enig moment overeenkomstig de wet en de relevante overeenkomst zal moeten terugbetalen. Uitgezonderd zijn, overeenkomstig het Europees-Nederlandse DGS deposito's die onderdeel uitmaken van andere financiële producten of waarvan de waarde afhankelijk is van andere grondslagen dan de vooraf overeengekomen rentevergoeding.

Artikel 10A:2

In dit artikel wordt bepaald onder welke situatie DNB het depositogarantiestelsel in werking stelt. Van belang is om op te merken dat indien een van de situaties uit artikel 10A:2, eerste lid, zich voordoet DNB het depositogarantiestelsel in werking moet stellen. DNB dient het depositogarantiestelsel in werking te stellen uiterlijk 21 dagen nadat DNB constateert dat de kredietinstelling om redenen die rechtstreeks verband houden met haar financiële positie, niet in staat is deposito's van depositohouders terug te betalen en zij daartoe ook op afzienbare termijn niet in staat lijkt te zijn. DNB dient voorts over te gaan tot inwerkingstelling onverwijld nadat een rechter een besluit heeft genomen waaruit volgt dat depositohouders geen toegang hebben tot hun deposito. Het uitspreken van het faillissement van de kredietinstelling is een voor de hand liggend voorbeeld van een dergelijke rechterlijke beslissing. Zie nader paragraaf 4 van het algemeen deel van deze nota van toelichting.

Artikel 10A:3

Zoals in het algemeen deel van deze nota van toelichting reeds is opgemerkt garandeert het depositogarantiestelsel deposito's tot een bedrag van USD 6.000 per persoon per kredietinstelling. Bij een zogenoemde gezamenlijke rekening van bijvoorbeeld twee personen geldt aldus twee maal dat bedrag (aangenomen dat depositohouders niet tevens een andere rekening bij dezelfde kredietinstelling aanhouden). Deposito's moeten in beginsel op eigen naam worden aangehouden bij de kredietinstelling. Slechts onder voorwaarden worden deposito's gegarandeerd die worden aangehouden voor een derde. In bijlage 2A is nog een aantal personen en vorderingen opgenomen die niet worden gedekt door het depositogarantiestelsel. Het betreft onder meer, kort gezegd, personen of hun naasten die rechtstreeks betrokken zijn bij de falende kredietinstelling (daarvoor wellicht zelfs medeverantwoordelijk kunnen worden gehouden), van bepaalde ondernemingen of publiekrechtelijke organen. De lijst is gebaseerd op de eerder in het Europese deel van Nederland geldende lijst met uitzonderingen met dien verstande dat de lijst is ingekort in het licht van de veel beperktere kring van ingezetenen van de BES-eilanden. Overigens betekent de opname op de onderhavige 'negatieve' lijst uiteraard niet dat deze personen hun vordering niet regulier ter verificatie bij de curator kunnen indienen.

Artikelen 10A:4 en 10A:5

Ingevolge artikel 10A:4 maakt DNB de inwerkingstelling van het depositogarantiestelsel bekend in de media in de BES. Daarmee worden depositohouders aangespoord een aanvraag voor vergoeding uit hoofde van het depositogarantiestelsel in te dienen.

Depositohouders dienen bij DNB een aanvraag in te dienen om voor vergoeding uit hoofde van het depositogarantiestelsel in aanmerking te komen (zie artikel 10A:5). Depositohouders zijn uiteraard niet verplicht een dergelijke aanvraag in te dienen. Zij kunnen er bij voorbeeld in een faillissement ook voor kiezen hun volledige vordering in te dienen bij de curator. Depositohouders hebben voor het indienen van hun aanvraag uiterlijk een jaar de tijd gerekend vanaf het moment dat DNB het depositogarantiestelsel in werking heeft gesteld. Na een jaar wordt een dergelijke aanvraag in beginsel niet meer in behandeling genomen tenzij de deposant kan aantonen dat de termijnoverschrijding niet aan hem kan worden verweten. Of hiervan sprake is, zal van geval tot geval dienen te worden beoordeeld.

Artikel 10A:6

DNB zal het bestaan en de hoogte van de deposito formeel moeten vaststellen. DNB kan hiertoe zelfstandig overgaan en behoefte niet noodzakelijk te wachten tot een aanvraag is ingediend. Uitgangspunt is dat DNB hiervoor de administratie van de betrokken bank gebruikt. Indien die administratie onverhoopt onvoldoende soelaas biedt zal de depositohouder zelf het bestaan en de hoogte van de deposito aan DNB moeten bewijzen.

Artikel 10A:7

Ingevolge artikel 10A:7 wordt de vergoeding uiterlijk drie maanden na indiening van de aanvraag – dus in beginsel uiterlijk 15 maanden na inwerkingstelling van het depositogarantiestelsel – door DNB uitbetaald op een bankrekening van de depositohouder of een rekening die door DNB ten behoeve van de depositohouder is geopend. Omdat deze termijn relatief lang is, kent de onderhavige regeling – anders dan de regeling inzake het depositogarantiestelsel in het Europees deel van Nederland – de mogelijkheid tot het verstrekken van een voorschot. In de situatie dat het strikt volgen van de procedure aanvraag – vaststelling – uitkering en de bijbehorende termijnen leidt tot een onaanvaardbare uitkomst (een onbillijkheid van overwegende aard; de gebruikelijke terminologie van een hardheidsclausule) kan DNB onmiddellijk bij indiening van de aanvraag een

voorschot van ten hoogste USD 500 uitkeren. Enige voorwaarde is dat de aanvrager genoegzaam dient aan te tonen dat hij een deposito bij de bank aanhoudt van ten minste het gevraagde bedrag. Dit kan door het tonen van het meest recente bankafschrift met het saldo. Een bedrag van USD 500 wordt voldoende geacht om depositohouders in staat te stellen om te voorzien in de onmiddellijk behoefte aan liquide middelen tot periodieke inkomsten zoals salaris kunnen worden 'omgeleid' naar een andere bank of het resterende bedrag uit hoofde van het depositogarantiestelsel kan worden uitbetaald.

Mogelijkerwijs bestaat voor de depositohouder een grond om een gegarandeerd deposito te verrekenen met een schuld aan de bank. Het kan niet zo zijn dat een depositohouder enerzijds een vergoeding ontvangt uit hoofde van het depositogarantiestelsel en tevens besluit tot verrekening van zijn vordering op de bank met een schuld. Om die reden wordt bepaald dat geen vergoeding wordt uitgekeerd op een gegarandeerd deposito indien de depositohouder reeds is overgegaan tot verrekening dan wel niet schriftelijk verklaard daartoe niet te zullen overgaan.

Artikel 10A:8

Op grond van artikel 10A:8 kan in bepaalde gevallen de termijn waarbinnen DNB de vergoeding beschikbaar moet stellen worden opgeschort. Het betreft bijvoorbeeld gevallen waarin de financiële middelen van de depositohouder zijn 'bevroren' door toepassing van sancties door overheden (onderdeel b).

Artikel 10A:9

Artikel 10A:9 bevat de regeling ter zake van de financiering van het depositogarantiestelsel. Uitgangspunt is, zoals reeds neergelegd in artikel 8:26 Wfm BES, dat kredietinstellingen de kosten van het depositogarantiestelsel dragen. Indien nodig wordt een voorschot gegeven uit 's Rijks schatkist. Het voorschot wordt door aan het depositogarantiestelsel deelnemende kredietinstellingen terugbetaald. Indien een onderneming gedurende de terugbetaaltermijn ophoudt een kredietinstelling te zijn of een kredietinstelling ophoudt actief te zijn in de BES eindigt de terugbetalingsverplichting. Dit gegeven is van belang teneinde te voorkomen dat kredietinstelling op grond van de vigerende boekhoudregels onmiddellijk bij uitkering van een vergoeding uit hoofde van het depositogarantiestelsel een voorziening moeten treffen voor hun volledig aandeel in die uitkering. Dit zou leiden tot onwenselijk grote verschuivingen op de balans van de kredietinstellingen.

Bepaald is dat DNB het voorschot in termijnen verhaalt op de deelnemende kredietinstellingen en de opbrengsten afdraagt aan de schatkist. DNB bepaalt daarbij met inachtneming van de draagkracht van de instellingen de hoogte van de jaarlijkse bijdrage vast. DNB treedt tevens in de rechten van de depositohouder waar het gaat om het verhaal op de boedel van de gefailleerde bank. Eventuele opbrengsten uit de verdeling van de boedel worden eveneens afgedragen aan 's Rijks schatkist. Indien het voorschot volledig is afgelost worden boedelopbrengsten verdeeld over de kredietinstellingen die aflossingen hebben gedaan, naar rato van hun bijdrages.

Artikel 10A:10

Artikel 10A:10 bepaalt dat deelnemende kredietinstellingen, kort gezegd, een administratie bijhouden op grond waarvan de aanspraak van een depositohouder op een vergoeding uit het depositogarantiestelsel kan worden vastgesteld. Die administratie moet op verzoek aan DNB ter beschikking worden gesteld.

De Minister van Financiën,

